

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Theodōritu Episkopu Kyru Kai Eyagriu Scholastiku
Ekklesiastikē Istorìa, Eklogai Apo Tōn Istorion
Philostorgiu Kai Theodōru**

Theodoretus <Cyrrhensis>

Mogvntiae, 1679

XXXII. De petitione Gainae, & de Joannis Chrysostomi responsione.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14162

ἐκείνοις ἐπέειπεν. ἐγὼ δέ τοι καὶ γράμμασιν ἄλλοις ἐπέειπα παρ' αὐτῶν γραφῆσι παρὰ Λεόντιον τὸν ἀγκύρας ἐπίσκοπον, δι' ὧν καὶ τῶν σκυθῶν ἐδήλωσε τὴν μεταβολὴν, καὶ πεμφθῆναι αὐτοὺς πρὸς τὴν τέτων ποδηγίαν Ἰππικῶν ἐκείνων. ἐν τῇ χώρᾳ δὲ τῇ ἡμετέρᾳ τὴν μαρτυρίαν τοῦ νόμου κώμῃσιν πᾶν Ἰππικὴν ψαυμάθαν, ἐπέειπε δὲ τῆν καὶ τα ποιομαίνοντι, καὶ παρὰ τῶν ἐξελάσαι τὴν νόμον, καὶ τὴν δὲ τῶν βασιλικῶν νόμων Ἰππικῶν ὀρέγων. ὅπως μὲν ἐν τῷ τῶν ἐκκλησιῶν μέλει μὴ ἐν τῇ ψυχῇ ἀρετέρεται τὸν θεῖον λόγον, ἵκανὰ καὶ ταῦτα διδάξαι.

Κεφ. λβ.

Πρὸς τῆν γαῖαν ἀλλοτρίαν καὶ ἡμέτερον ἔχοντες ἡμεῖς ἀντιπρὸς τῶν.

Ἐσπεύθη δὲ ἐτέρωθεν αὐτῶν τὴν παρρησίαν μαθεῖν. γαῖαν πρὸς σκυθῶν μὲν τὸ γένος, βαρβαρικώτερον δὲ τὴν γνώμην, φρονηματικὴν τυραννικῶν κερημενῶν, ἐσραήλην καὶ ἐκείνων τὸν καιρὸν, πολλὰς μὲν καὶ τῶν ἰσοφύλων ἰσχυρῶς ἔχων, ἄγων δὲ μετὰ τέτων καὶ τῶν Ῥωμαίων τὴν τε ἰππικὴν καὶ περὶ τὴν στρατιάν. ἐπεφείκεσαν δὲ αὐτὸν, ἔμῳνον οἱ ἄλλοι πάντες, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς, τὴν μελετωμένην ὑποφωμένῳ τυραννίδα. ἔδει τῆς ἀρετῆς λάβης μετὰ λαχῶν, ἕνα αὐτῶν δὲ τῶν θεῶν σηκῶν ἐπιγυγίλε τὸν βασιλέα. ὁ δὲ σκοπήσειν ἔφη, καὶ θεραπύσειν ἐπηγεύλατο καὶ τὸν θεῖον μετὰ τεμψάμῳ ἰωάννην, καὶ τὴν αἴτησιν εἶπε, ἵνα τῆς δυναστείας ἀνεμνησε, καὶ τὴν μελετωμένην ἰσχυρῶς τυραννίδα, καὶ παρεκάλεσε τῆν δόξαν χαλινώσαι τὸν τῶν βαρβάρων θυμὸν. ὁ δὲ γρηναῖος ἐκείνῳ ἀνὴρ, μὴ τοιαῦτα, ἔφη, ὡς βασιλεὺς ὑπάρχον, μηδὲ διδόναι παρακελεύειν τὰ ἅγια τοῖς κυσίν. ἔγδ' ἀνέξομαι, τὰς μὲν τὸν θεῖον λόγον θεολογῆσαι τε καὶ ὑπερβύλας δεξαγαγεῖν. τοῖς δὲ τῶν βλασφημῶν ἐκδόναι τὸν θεῖον νεῶν. καὶ μή τοι δέεισης τὸν βαρβαρὸν ἐκείνον ὡς βασιλεὺς. ἀλλὰ ἀμφοὺς καλέσας, ἐμέ τε καὶ ἐκείνον, σὺ μὲν ἡσύχη τῶν λεγομένων ὑπάκουε. ἐγὼ δὲ ἐκείνῳ χαλινώσω τὴν γλώττην, καὶ πείσω ἡκίστα αἰτήσαι, ὅ μὴ δόναι συμφύσει. τέτων ἀπέσας ὁ βασιλεὺς, ἦδη τε καὶ τῆν ὑπερβύλα ἀμφοτέρους ἐκάλεσε. καὶ ὁ μὲν τὴν

illis præfecit. Ego certè litteras ejus perlegi ad Leontium Ancyrae Episcopum scriptas, quibus & Scytharum conversionem ei significat, & viros mitti postulat idoneos, qui salutis viam eis demonstrent. Sed & in regione nostra vicus quosdam Marcionis heresi laborare cum didicisset, Episcopo qui tunc præsidebat litteras scripsit, hortans ut morbum illum repelleret, & Imperialium legum auxilium offerens. Qualiter igitur Ecclesiarum curam ac sollicitudinem, juxta divinum Apostolum, animo suo circumtulit, ex his abunde cognosci potest.

CAP. XXXII.

De petitione Gainæ, & Joannis Chrysoſtomi responsione.

Sed & aliunde fiduciam ejus licet sperficere. Gaina quidam natione Gothus, sed animo magis Barbarus, & insolentia fastuque tyrannico præditus, eo tempore Magister erat militiæ: ex Gente sua quamplurimos sub se habens, & pedestres atque equestres Romanorum copias duçans. Metuebant autem illum, non alii solum omnes, sed ipse etiam Imperator, quippe qui tyrannidem eum moliri suspicaretur. Hic cum esset Ariana labe inquinatus, unam sibi Ecclesiam ab Imperatore dari postulavit. Imperator vero, deliberaturum se dixit, daturumque operam, ut desiderio ejus satisficeret, promisit. Mox divino Joanni ad se accersito petitionem Gainæ indicat, ejusque potentiam commemorat, & tyrannidem eum meditari non obscure innuit; hortaturque ut hac donatione animum Barbari compeſcat. Verum generosus ille vir Imperatori ita respondit: Noli dista promittere, Imperator, nec sancti canibus dari jube. Neque enim unquam adduci possum, ut eos quidem, qui Deum Verbum palam prædicant ac laudant, ejiciam: iis vero, qui illum blasphemant, ecclesiam Dei tradam. Nec vero Barbarus ille metum tibi injiciat, Imperator. Sed ubi ambos nos accersiveris, me atque illum, tu quidem tacitus auscultata iis, quæ dicentur. Ego vero linguam ejus comprimam, faciamque ne deinceps ea postulet, quæ non expedit dari. His auditis, Imperator magnopere gavisus est, & postmodum utrumque acciri jussit. Et Gaina quidem,

Gg 3

promissa sibi dati flagitabat. Magnus autem Joannes reclamabat, dicens, non licere Imperatori, qui pietatem profiteretur, adversus res divinas quidquam praefumere. Cumque ille æquum esse diceret, ut ipse quoque ædem sacram in qua precaretur, haberet: Omnes, inquit magnus Joannes, tibi aperta sunt ædes factæ, nec ullus aditum prohibet, si orare volueris. Tum Gaina: At ego, inquit, alterius sum sectæ; & cum confortibus meis unam ut habeam Ecclesiam peto: idque jure mihi petere videor, quippe qui multa pro Romanis bellorum discrimina pertulerim. Adhuc Joannes: Sed habes, inquit, præmia laboribus tuis multo majora. Nam Magister militum, & Consulari veste ornatus es. Consideres oportet quid olim fueris, & quid nunc sis: & quanta quidem fuerit prior egestas tua; quanta vero nunc rerum omnium copia: quibus vestimentis usus sis priusquam Istrum trajiceret; & quibus nunc induaris. Pendente igitur quam exigui sint labores tui, & quam ampla sint præmia: nec ingratus esse velis erga eos, qui te honoribus auxerunt. Hujusmodi usus sermonibus doctor ille orbis terrarum, os Gainæ obturavit, & tacere eum compulit. Aliquanto post tempore Gaina in apertam tyrannidem erupit: collectoq; per Thraciam exercitu, vastare omnia ac prædari cœpit. Quibus nuntiatis, omnes metu perculsi sunt, tam Magistratus, quam privati. Nec ullus erat, qui prælio congregari cum eo vellet, nullus qui legationem ad eum obire tutum crederet, cum singuli barbarum ejus ingenium reformidarent.

CAP. XXXIII.

De Chrysofomi ad Gainam legatione.

Tunc ergo ommissis reliquis omnibus, quippe qui metu perculsi essent, fortissimum hunc virum rogant, ut legatus ad Gainam proficere sciretur. Qui nec susceptam adversus eum altereationem considerans, nec ortam ex ea re simultatem, statim alacri animo perrexit in Thraciam. Porro Gaina de legati adventu certior factus, & pristinam ejus pietatis defensione fiduciam memoria repetens, libenti animo obviam ei processit longissimè, ejusque dexteram oculis suis imposuit, & filios suos factis

ἐπαγγελίαν ἐζήτησεν. ὁ δὲ μέγας ἰωάννης, ἀλλή-
λεγε φάσκων, ὅτι δέξεται βασιλεὶ τῶν θείων
κατατολμῶν, δισέβειν γε προσημασμένον.
ἐκείνους δὲ λέγοντι ὡς χεὶρ καὶ αὐτὸν διὰ τὸ
εἶον ἔχῃν οἶκον ἅπας σοι, ἔφη ὁ μέγας ἰω-
άννης, ὁ θεὸς οὐκ ἠνέωκται, καὶ ἐδίδεξεν ἔγω-
γὴ προσεῦξασθαι προστυμένον. ἀλλ' ἔγωγε
ἔφη ὁ γαῖνας, ἐτέρως ὑπάρχω συμμαχίας
καὶ συν ἐκείνοις ἕνα θεῖον οἶκον ἔχων αὐτῶν
καὶ μάλα γε δικαίως αὐτῶν, πολλὰς ὑπερ-
ρωμαίων πολεμικὰς ὑπομένων ἀγῶνας.
ἀλλ' ἔχεις, ἔφη, μείζους τῶν πόνων τὰς
ἀνιδόσεις. στρατηγὸς τε γὰρ εἶ, καὶ τῆς ἰ-
παλικῆς ἠξιώθης σολῆς καὶ χεὶρ σε σκοπεύ-
σαι, ἢ μὲν ἠδ' ἀπάλαι, ἢ ἵ γε γήθησαι καὶ
καὶ τίς μὲν ἠδ' ἀπάλαι, τίς δ' ἡ παρ-
ῆσα ἀδικία καὶ ὁποίοις μὲν ἐδῆμασιν
ἐκέχευσο πρὶν διαβῆναι τὸν ἴσθρον, ὅποια δὲ
νὸν ἀειδέεσθαι. σκόπησον τοίνυν ὡς ὀλίγον
οἱ πόνοι, μέγιστα δὲ τὰ γέγραφα, καὶ μὴ γινώ-
σκει τὰς τελευτηκότας ἀχάρις. τοιοῦτον
χρῶμεν λόγους ὁ δὲ οἰκόμενος διδάσκων
ἠνάγκασε. χεῖρας δὲ διεκτόνησεν, τὴν παλαιὰν
μελένηθεῖσαν ἐκείνῳ ἐγύμνωσε τυραννίδου
καὶ τὴν στρατιὰν ἐν τῇ θράκῃ συναγαγὼν,
ἐληπίετό τε καὶ ἐδῆκε τὰ πλείστα ταῦτα μα-
μαθηκότας κατέπιπτεν ἅπαντας καὶ ἀρχαίους
καὶ δευχόμενοι καὶ ἔτε ἀπὸ τῆς ἠδ' αὐτοῦ
ἀπὸς ἐκείνον ἐπέλετο, ἔτε πρὸς ἀδελφὸν ἀδελφῶν
ὑπελάμβανε. τὸ γὰρ τὴν γνώμην βαρβαροῦ
καὶ ὑφωρεῖται.

Κεφ. λγ'.

Περὶ τῆς παρὰ τῆς χρυσοφίμου πρὸς αὐτὸν
ἀποστολῆς.

D

Tότε τὰς ἄλλας ἀπαντίας ὡς δεδύστας
καταλιπόντες, τὸν μέγαν τῆτον ἐπεισά-
δουσε τὴν πρεσβείαν ποιήσασθαι. ὁ δὲ, ἐπὶ
τὴν γεγηρημένην ἀνίστασιν λογισάμενος, ἐ-
τε τὴν ἐξ ἐκείνης φυνέσαν διαφορὰν, πρὸς
θύμῳ εἰς τὴν θράκην ἐξάρμησε. γὰρ δὲ
ἐκείνῳ τὸν πρεσβυτέρου, καὶ τὴν ὑπὲρ τῆς
δισέβειας γεγηρημένην ἐντυμηθεὶς παρ-
ῆσιαν, ὑπήνησε τε προθύμως πόρρωθεν, ἐ-
τὴν ἐκείνους δεξιὰν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἀπὸ τῆς
καὶ μὲν τοῖς καὶ τὰς παῖδας τοῖς ἑσθῆσι αὐτοῦ